

Forsikrings Repræsentantskab“. Blandt de Betingelser, som § 2 nævner, er den første den, at Brandforsikringens nuværende Navn bibeholdes. Denne Lov af 23de April 1870 har altsaa sat som den første Betingelse for at faa det Selvstyre, som Selskabet attraaede, at det *skulde* beholde det nuværende Navn, altsaa hedde „den almindelige Brandforsikring for Landbygninger“. Det var saa meget mere naturligt at paalægge den at beholde dette Navn, som det virkelig er den eneste Brandforsikring for Landbygninger, som har den Forpligtelse at være almindelig. I Litra c. i Paragraffen hedder det: „at Forsikringen vedbliver at staa aaben for alle private eller offentlige Bygninger, som ere forsvarlig indrettede mod Brandfare“. Altsaa for saa vidt det ærede Medlem antydede, at dette Navn er en Usurpation, en Tilsidesættelse af de andre private Forsikringer, er det i Virkeligheden ingen berettiget Anke, for saa vidt som Loven kræver, at den skal føre dette Navn. Derimod mente det ærede Medlem, at der er en Ligestilling mellem Foreningerne med Hensyn til det Tilsyn, de staa under, for saa vidt vilde der altsaa ikke i den Retning kunne fremføres nogen Anke. Men denne Ligestilling er i øvrigt ikke fuldstændig; thi Loven kræver, at den almindelige Brandforsikring skal staa under Tilsyn paa den Maade, som det ved en Vedtægt bestemmes, medens Loven af 12te April 1889, § 7, for de andre Forsikrings Vedkommende ikke forpligter Justitsministeren til at anordne et stadigt Tilsyn men kun udtaler, at Justitsministeren *kan* anordne et stadigt Tilsyn, og det med forskellige Indskrænkninger, som aabenbart ere motiverede ved, at disse Foreninger nødvendig ville have dette stadige Tilsyn. Det tredje Punkt, hvor der virkelig er en Ulighed til Stede, som ogsaa blev berørt af det ærede Medlem, er Amtsforvalternes Stilling som stedlige Kasserere for den almindelige Brandforsikring. Ogsaa dette er lovhjemlet, det vil sige bestemt i den Vedtægt, som Loven af 23de April 1870 forlanger tilvejebragt. Det hedder i § 122: „som stedlige Kasserere er Foreningen med Finansministerens Samtykke berettiget til overalt at benytte Amtsforvalterne, mod at

der for deres Ulejlighed gives dem 2 pCt. af det til Foreningens Kasse opkrævede Kontingent“. Denne Ret er ikke given de andre Foreninger, men jeg tvivler ikke om, at de ville kunne faa denne Ret, hvis de attraa det. Det er imidlertid en noget dyr Betaling, som maa gives Amtsforvalterne for deres Ulejlighed, saa at jeg er temmelig sikker paa, at de andre Foreninger ikke ønske denne, om man vil kalde det, Forret, som Vedtægten giver den almindelige Brandforsikring.

Jeg skal gribe Lejligheden til at omtale nogle enkelte Punkter, som ere komne frem under Forhandlingerne i de sidste Dage, og som vedrøre Justitsministeriet; det er ikke ret mange. Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen), tror jeg det var, omtalte Nationalbankens Udlaan i faste Ejendomme og ankede over, at den tog Rente og Provision og Rente uden at være bunden til nogen legal Grænse, idet han paa pegede, at Oktrojen af 1818 satte en Grænse af 6 pCt. Sagen er imidlertid den, at denne Grænse, som ogsaa det ærede Medlem tvivlende antog, men dog antog, er hævet for Nationalbanken som for alle andre ved Loven af 6te April 1855, der gør Rentefoden fri, undtagen ved Udlaan i faste Ejendomme, og naar Rentefoden er fri, maa det selvfølgelig ogsaa være frit for Banken som for enhver anden, om de ville, at fordele det Vederlag, de kræve for Laan, under to Navne: Rente og Provision. Legalt er der intet som helst at indvende imod, at Nationalbanken kun giver Laan paa de Vilkaar, som Pengemarkedets Tilstand tilsiger. Det, at de benytte den Frihed, som Loven giver, paa denne Maade, er kun, hvad ethvert Pengeinstitut, som drives fornuftigt, maa gøre, og Vilkaarene for Renten og Provisionen er noget, der bestemmes af Pengemarkedets Tilstand, det er de samme Vilkaar, som Laansøgerne ville finde hos enhver anden Bank. Naar man vilde tænke paa at tvinge Nationalbanken nu eller senere til at give Laan paa billigere Vilkaar end dem, Pengemarkedet tillod, vilde det for øvrigt kun blive en aldeles forbigaaende Lettelse for de laansøgende, idet Midlerne jo altid, naar Laansøgerne søge derhen, hvor de kunne